

Kameeleonid ja kuningad

Kohtusin **Yoko**, meie seekordse kaaneloo rääkijaga juba ammu, paar aastat enne millenniumivahetust. Seda, et ta on üks väga eriline tüdruk, tajusin silmapilkselt. Kui tema oli ruumis, siis olustik muutus. Muutub siiani.

Järgmisel hetkel said meist tuttavad, siis kaasteelised ja ajapikku sõbrad.

Mul on üks meeldejääv mälestus, mis juhtus mõni aasta pärast meie esma-kohtumist. Olime koos Lõuna-Eestis Leigo Järvemuusika korraldusmeeskonnas. Tembeldasime päevade kaupa puutükkidest pileteid, meisterdasime õhupallilaternaid ja Yoko aitas ka pere-rahval meediaga suhelda.

Varahommikul ärkas ta järsku telefonihelina peale ja samal ajal, kui mina kõrvalvoodis unest virgusin, mõistsin, et Yoko annab oma voodist teki alt Eesti Rahvusringhäälingu otse eetris kontserdi kohta intervjuu. Ta tegi seda asjalikult, ilma igasuguse pabinata, mõnekuune poeg **Kaarel** kaisus nohisesmas. Mina poleks tollal saanud sellise intervjuu eel terve öö magada, tema aga ei närvitsenud üldse.

Yoko on malbe, minust vaid paar aastat vanem ja pisike kui nööp. Ometi on temas alati olnud ja on siiani midagi suurt ning domineerivat, kuninglikku ja julget.

Kui mina olen kameeleoni tüüpi, muutes vastavalt seltskonnale, etendades sageli mingit rolli, on Yoko alati tema ise – aus, siiras ja inspireeriv.

Olen aastate jooksul tabanud ennast nii mõnigi kord keerulises olukorras mõtlemast: mida Yoko praegu teeks või ütleks?

Usun, et igaühe ellu jagub mõni selline inimene. Nipiraamatu veergudelt leiab inspireerivaid naisi ja mehi lausa üle lehekülje. Mul on nii hea meel, et seekord jõuab teiste vahvate lugude kõrval sinuni ka intervjuu Yokoga.

Inspireerivat sügist!

Epp Reinmets

